

Arrest

nr. 157 738 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: 1.X
2.X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 13 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. POTTER, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 maart 2013 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 april 2013 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 15.03.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

(..)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 09.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De ontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en “*het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur*”. Zij verwijten de verwerende partij verder machtsmisbruik.

De verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld is van de steeds terugkerende onwil in hoofde van de verwerende partij. Het gaat hier immers om een *prima facie* beoordeling waarbij de bedoeling bestaat de aanvraag reeds onontvankelijk te verklaren wanneer de ambtenaar-geneesheer vaststelt dat de ziekte een manifest gebrek aan ernst vertoont. De gedachte van de wetgever bestaat erin om bijvoorbeeld ‘een ontstoken teennagel’ of ‘banale neusverkoudheid’ van de medische regularisatieprocedure uit te sluiten. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vereist zelf geen ‘directe’ levensbedreiging wegens ‘kritieke’ gezondheidstoestand of ‘vergevorderd stadium’ van de ziekte. Vraag die zich hier dus stelt is of de motivering van de verwerende partij geen voorwaarde toevoegt aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

In casu is er geenszins sprake van ziektes die een manifest gebrek aan ernst vertonen. De verwerende partij heeft slechts een heel oppervlakkige *prima facie* toets uitgevoerd. Zij heeft nochtans de plicht om zorgvuldig te werk te gaan. Het is duidelijk dat mevrouw A. aan het posttraumatisch stresssyndroom lijdt niettegenstaande de beweringen van de verwerende partij is dit een ernstige aandoening die kan leiden tot de zelfmoord en waarvoor geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Het overgelegde standaard medisch attest geeft duidelijk aan dat zowel medicijnen als psychiatrisch consult nodig zijn. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar verschillende bronnen. De verwerende partij heeft niet in alle objectiviteit alle inhoudelijke elementen die in het standaard medisch attest werden aangehaald, onderzocht. Meer nog, voor de verzoekende partij werd in het verslag van de ambtenaar-geneesheer dezelfde motivering opgegeven als in talrijke andere ongegrondheidsbeslissingen. Hieruit kan duidelijk afgeleid worden dat de verwerende partij gebruik maakt van ‘standaardbeslissingen’. Immers, niettegenstaande het feit dat regularisatieaanvragers aan totaal verschillende aandoeningen lijden, krijgen zij dezelfde beslissing. De vraag of de verwerende partij rekening gehouden heeft met alle elementen eigen aan de ziektebeelden van de verzoekende partij is hier duidelijk aan de orde. De verwerende partij kan dan ook onmogelijk voorhouden dat de ziekte waar de verzoekende partij aan lijdt kennelijk niet beantwoordt aan een ernstige ziekte. De bestreden beslissing druist in tegen de bedoeling van de wetgever om ziektes, die een manifest gebrek vertonen aan ernst, uit te sluiten van de mogelijkheid om een medische regularisatieaanvraag in te dienen. Dergelijke motivering is onredelijk en in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bovendien wordt er niet *in concreto* uiteengezet waarom de aangehaalde medische situatie van de eerste verzoekende partij niet in overeenstemming is met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt dat om aan de voorwaarden van een ontvankelijke 9ter aanvraag te voldoen het zou moeten gaan om een kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting die op korte termijn in het gedrang zou komen. De verwerende partij gaat verder met te stellen dat de ziekte vergevorderd of terminaal moet zijn. Dergelijke elementen worden niet voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die een ruimere bescherming geeft dan de hoogste grens voorzien in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

De verwerende partij houdt voor dat enkel een reëel risico zou bestaan wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst wanneer de ziekte op zich ook terminaal zou zijn. Dit werd helemaal niet voorzien door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Bovendien dient het nagaan van het bestaan van een adequate behandeling duidelijk te zijn in de bestreden beslissing. Het advies van de ambtenaar-geneesheer gaat niet na of er een behandeling nodig is in het land van herkomst, maar stelt enkel dat zelfs indien er geen behandeling zou zijn er toch geen gevaar zou zijn bij het ontbreken van een behandeling, nochtans betreft het hier geenszins een banale ziekte zoals een neusverkoudheid of een ontstoken teennagel. Dergelijke redenering gaat volledig in tegen wat algemeen bekend is over het posttraumatisch stresssyndroom. In casu is de formele motiveringsplicht geschonden waardoor het arrest nr. 83.956 van de Raad van 29 juni 2012 naar analogie kan worden toegepast. De verzoekende partijen verwijzen nog naar andere arresten van de Raad. De verzoekende partijen wijzen op het feit dat de conclusies van de ambtenaar-geneesheer verschillen met die van de arts die het standaard medisch attest heeft opgesteld. De materiële motiveringsplicht is geschonden. De bij de medische

regularisatieaanvraag van 2 augustus 2012 bijgevoegde medische attesten tonen duidelijk aan dat de verzoekende partij lijdt aan medische aandoeningen waarbij een adequate behandeling noodzakelijk is.

De verzoekende partijen zijn afkomstig uit Afghanistan. De gezondheidszorg is daar geheel ondermaats. De bestreden beslissing maakt een schending uit van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partijen verwijzen verder naar het arrest M.S.S. tegen België en Griekenland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Tenslotte stellen de verzoekende partijen dat er sprake is van machtsmisbruik van de verwerende partij. Immers, uit de voorgelegde medische attesten blijkt duidelijk dat de aandoening ernstig is en die zonder de noodzakelijke behandelingen, een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt. De verwerende partij verwacht integendeel in de ontvankelijkheidsfase dat men blijkbaar terminaal is, hetgeen geenszins wordt voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook niet redelijk.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 9 april 2013, dat zich in het administratief dossier bevindt, en dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, vermeldt het volgende:

"(...) Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 15.03.2013.

De in het standaard medisch getuigschrift d.d. 14.02.2013 beschreven posttraumatische stressstoornis houdt actueel geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin. De behandeling van deze aandoening door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel. (...)"

2.5. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden blijkt uit voormeld advies geenszins dat de arts-adviseur enkel levensbedreigende aandoeningen zou weerhouden. Uit voormeld advies blijkt immers uitdrukkelijk waarom de arts-adviseur van oordeel is dat de PTSS waaraan de eerste verzoekende partij lijdt geen ziekte is in de zin van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, met name omdat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf deze aandoening haar beloop kent over enkele maanden en spontaan evolueert in gunstige zin. Verder motiveert hij dat de behandeling van deze aandoening door psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is. Het betreft dus geen ziekte die een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit inhoudt, noch een ziekte die zonder behandeling in het land van herkomst een reëel risico zou inhouden op onmenselijke of vernederende behandeling. Het voorts blote betoog van de verzoekende partijen dat het in casu zou gaan om een schoolvoorbeeld van de steeds terugkerende onwil in hoofde van de verwerende partij en dat het hier zou gaan om een zeer oppervlakkig onderzoek kan geen afbreuk doen aan het advies van de arts-adviseur waaruit duidelijk de redenen blijken waarom deze van oordeel is dat de ziekte van eerste verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot het verstrekken van een verblijfsmachtiging.

2.6. Verzoekende partijen zijn het voorts oneens met het advies van de arts-adviseur en blijven hameren op het standaard medisch attest dat zij hebben voorgelegd, doch de Raad benadrukt dat zoals blijkt uit zijn stellingname heeft de arts-adviseur zijn advies onderbouwt met argumenten om tot het besluit te komen dat er in casu geen sprake is van een ziekte in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De overtuiging van de eerste verzoekende partij dat zij wel degelijk lijdt aan een ernstige aandoening die behandeling vereist kan aan de concrete overwegingen van de arts-adviseur geen afbreuk doen. Het gegeven dat de arts-adviseur bovendien een andere mening is toegedaan dan de attesterende arts, maakt niet dat de bevindingen van de arts-adviseur incorrect zijn. Door opnieuw te verwijzen naar het attest van haar arts, maakt de eerste verzoekende partij immers niet aannemelijk dat de behandeling met psychofarmaca louter symptomatisch is en aldus niet essentieel en evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de bevinding van de arts-adviseur dat haar PTSS spontaan evolueert in gunstige zin verkeerd is. De Raad benadrukt nog dat het niet aan de Raad toekomt om zich in de plaats van de behandelende ambtenaar-geneesheer te stellen en de medische toestand opnieuw te gaan beoordelen. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partijen erop wijzen dat de aandoening van eerste verzoekende partij kan leiden tot zelfmoord, wijst de Raad erop dat dit betoog geenszins onderbouwd wordt met enig medisch attest ter staving van de aanvraag. Uit het voorgelegde standaard medisch attest van 14 februari 2013 blijkt slechts dat er sprake is van een PTSS met lichamelijke spanningsklachten, disfunctioneren als huisvrouw, moeder en partner alsook nachtmerries, angstaanvallen, prikkelbaarheid, depressieve stemming en huilbuien. Verder blijkt dat deze klachten gekaderd worden in de onduidelijkheid over de verblijfssituatie en dat er sprake kan zijn van aanhoudende PTSD klachten-ontwikkeling en chronische angststoornis en depressief beeld maar nergens wordt geattesteerd dat de aandoening van de eerste verzoekende partij kan resulteren in zelfmoord. De Raad ziet voorts niet in waarom de arts-adviseur nog verder zou moeten motiveren aangaande de noodzaak tot psychiatrisch consult nu in het standaard medisch getuigschrift van 14 februari 2013 de behandelend arts zelf attesteert dat psychotherapeutische interventie niet effectief is zolang er onduidelijkheid heerst over de verblijfssituatie en of dit al dan niet veilig is. Zodoende geeft de behandelend arts zelf aan dat psychiatrisch consult geen soelaas biedt voor eerste verzoekende partij.

Waar de verzoekende partijen er voorts op wijzen dat er geen behandeling mogelijk is in het land van herkomst, gaan zij eraan voorbij dat de arts-adviseur geoordeeld heeft dat de aandoening van de eerste verzoekende partij geen behandeling vereist, zodat ook dit betoog niet dienstig is. Uit de vaststelling dat geen behandeling nodig is, blijkt tevens de arts-adviseur –impliciet doch zeker - de mogelijke gevolgen van een stopzetting van behandeling heeft onderzocht.

2.7. Verzoekende partijen maken met hun betoog evenmin aannemelijk dat de arts-adviseur het dossier niet grondig zou bestudeerd hebben of niet in alle objectiviteit zou geoordeeld hebben. Evenmin is in casu sprake van een standaardbeslissing nu duidelijk blijkt uit de inhoud van het advies van de arts-adviseur dat deze de medische aandoening van eerste verzoekende partij zoals geattesteerd in het standaard medisch getuigschrift van 14 februari 2013 onder de loep heeft genomen en specifiek voor

wat dit geval betreft gemotiveerd heeft waarom deze aandoening niet voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Met hun blote betoog tonen de verzoekende partijen niet aan dat de arts-adviseur bepaalde elementen zou veronachtzaamd hebben.

2.8. De verzoekende partijen betogen verder dat er *“Bovendien niet in concreto (wordt) uiteengezet waarom de aangehaalde medische situatie van de eerste verzoekende partij niet in overeenstemming is met artikel 9ter van de vreemdelingenwet”, en “De verwerende partij stelt dat om aan de voorwaarden van een ontvankelijke 9ter aanvraag te voldoen het zou moeten gaan om een kritieke gezondheidstoestand of levensverwachting die op korte termijn in het gedrang zou komen. De verwerende partij gaat verder met te stellen dat de ziekte vergevorderd of terminaal moet zijn.”*. Uit het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer zoals hierboven weergegeven blijkt echter het tegendeel, zodat dit onderdeel feitelijke grondslag mist.

2.9. De verzoekende partijen stellen verder als volgt: *“Het advies van de ambtenaar-geneesheer gaat niet na of er een behandeling nodig is in het land van herkomst, maar stelt enkel dat zelfs indien er geen behandeling zou zijn er toch geen gevaar zou zijn bij het ontbreken van een behandeling”*. Evenwel herhaalt de Raad dat de ambtenaar-geneesheer gesteld heeft dat een behandeling in het land van herkomst niet nodig is. Dit blijkt afdoende uit volgende overweging: *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijke aandoening zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”*. De Raad ziet dan ook niet in waarom de ambtenaar-geneesheer nog zou moeten onderzoeken of behandeling in het land van herkomst beschikbaar en toegankelijk is. De verzoekende partijen maken voorts niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben dat *“Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf een dergelijke aandoening zijn beloop (kent) over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin”*. De schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aangetoond.

2.10. Wat het aangevoerde machtsmisbruik betreft dient gesteld dat het overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt te onderzoeken of verzoekende partijen in aanmerking kom en voor een verblijfsmachtiging op grond van dit artikel. In casu kan geen sprake zijn van machtsmisbruik nu de verwerende partij niets anders gedaan heeft dan hetgene waartoe de wet haar machtigt, met name het beoordelen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.11. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER